

**BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
Broj: 09 0 U 031325 22 U 2
Sarajevo, 17.02.2023. godine**

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
FEDERALNO MINISTARSTVO OKOLIŠA I TURIZMA

Primljeno: 7.2.2023		
Org. jed.	Broj	Priloga
Uprava	05/2-23-11-55	17

Kantonalni sud u Sarajevu, sudija Danijela Mikić u upravnom sporu tužitelja Udruženje Centar za životnu sredinu, ul. Miše Stupara 5., Banja Luka, protiv tuženog Federalno ministarstvo okoliša i turizma, radi poništenja rješenja broj: UPI 05/2-23-11-55/17 od 14.03.2018. godine, u predmetu izdavanja okolišne dozvole, dana 17.02.2023. godine donio je:

PRESUDU

Tužba se odbija.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem, tuženog broj: UPI 05/2-23-11-55/17 od 14.03.2018. godine, tačkama: 1. izdata je okolišna dozvola investitoru „Inghydro“ d.o.o. Konjic, za mHE „Dindo“, instalirane snage 3,74 MW, na rijeci Ljutoj, na zemljištu označenom kao k.č. 2461, 2462, 858, 876/I, 2416, 2346, 2347, 2350, 2356, 2320, 2357, 876/2, 876/3 K:O. Argud, Općina Konjic. Mala hidroelektrana mHE „Dindo“ je hidroenergetski objekat u donjem toku rijeke Ljute od km 9+05 do km 11+800, odnosno bruto pad između visinskih kota 669,00 i 561,00 m.n.m.; 2. naveden Opis postrojenja za koje se izdaje dozvola; 2.1. naveden Prag (brana) u koritu rijeke čija je funkcija da formira i održava uspor do predviđene kote, te da skrene vodu do vodozahvatne građevine; 2.2. Slapište za umirenje prelivene vode; 2.3. navedena Riblja staza na lijevoj obali koja se formira na potezu od uzvodne konture prelivnog praga do kraja slapišta; 2.4. istaknut Blok temeljnog ispusta; 2.5. Bočni zahvat sa taložnicom i ulaznom građevinom dovodnog cjevovoda; 2.6. Dovodni cjevovod; 2.7. navedena Mašinska zgrada/strojarnica; 2.8. Prokopano korito rijeke Ljute nizvodno od strojarnice; 2.9. Pristupni put do vodozahvata i strojarnice duž trase cjevovoda; 3. navedene Aktivnosti za koje se izdavanje okolišna dozvola i to 3.1. dat Opis tehnološkog postupka; 4. Emisije u okoliš; 4.1. navedeni Utjecaji u fazi građenja; 4.2. Potencijalni utjecaji u fazi korištenja; 4.3. Značaj utjecaja i mjere ublažavanja; 4.3.1. istaknut Značaj utjecaja i mjere ublažavanja u fazi građenja, zajedno sa tabelarnim prikazom gdje su u tabeli istaknuti „Potencijalni utjecaji u fazi građenja i mjere sprječavanja“ (tabelarni prikaz označen na 5 strana dispozitiva rješenja); 4.3.2. opisan Značaj utjecaja i mjere ublažavanja u fazi korištenja zajedno sa tabelarnim prikazom u kojoj tabeli su istaknuti „Potencijalni utjecaji u fazi korištenja i mjere sprječavanja“ (tabelarni prikaz označen na 2 strane dispozitiva rješenja); 5. naveden Sistem monitoringa; 5.1. istaknut Monitoring plan; 6. opisano Izvještavanje i 7. naveden Period važenja dozvole kojim se okolišna dozvola izdaje na period od 5 (pet) godina i važi od dana uručnja rješenja.

Rješenjem Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 U 031325 18 U od 24.09.2021. godine odbačena je tužba tužitelja, podnesena protiv rješenja tuženog broja i datuma kao u uvodu presude, na koje rješenje je tužitelj Vrhovnom sudu Federacije BiH podnio zahtjev za vanredno preispitivanje. Postupajući po navedenom zahtjevu Vrhovni sud Federacije BiH je presudom broj: 09 0 U 031325 21 Uvp od 06.09.2022. godine zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke uvažio, rješenje Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 U 031325 18 U od 24.09.2021. godine ukinuo i predmet vratio istom sudu na ponovni postupak.

Rješavajući u ponovnom postupku utvrđeno je da je tužitelj tužbom od 15.06.2018. godine, pokrenuo upravni spor osporavajući rješenje tuženog od 14.03.2018. godine navodeći da ovu tužbu podnosi ne prema datom roku i datumu izdavanja osporenog rješenja, nego po primitku istog i to u roku od 30 dana od dana prijema rješenja, a svoju stranačku sposobnost nalazi u konstataciji da se u

spornom rješenju nalaze navodi da je tužitelj uputio svoje komentare i primjedbe na Studiju o procjeni utjecaja na okoliš (u daljem tekstu: Studija) za MHE „Dindo“ po osnovu prava iz člana 61. Zakona o zaštiti okoliša (Službene novine Federacije BiH, broj: 33/03 i 38/09) koja je prethodila donošenju okolišne dozvole za ovaj objekat, na koje je sam tuženi odgovorio zvaničnim putem. Ističe da slanjem komentara prema članu 5. i članu 49. Zakona o upravnom postupku (Službene novine Federacije BiH, broj: 2/98 i 48/99) i dalje prema članu 2. Zakona o upravnim sporovima smatra da je stekao prava stranke u postupku, a nakon pomenutog učešća u procesu donošenja osporenog rješenja tužitelj je takođe bio prisutan i na javnoj raspravi povodom ocjene pomenute Studije održanoj 11.05.2017. godine u Konjicu. Ističe da je informaciju o spornom rješenju našao na internet stranici tužene, pa s obzirom na činjenicu da mu tužena nije uredno dostavila sporno rješenje, kao ni prethodno rješenje o odobravanju Studije, kao pravnoj stranci u postupku, niti ga na bilo koji način obavijestila u skladu sa članom 64. stav 3. Zakona o zaštiti okoliša i time formalno pravno omogućila tužitelju korištenje prava na pravne lijekove to podnosi ovu tužbu po primitku spornog rješenja u nedostatku drugog načina da u roku dođe do istog. Ističe da je nakon što je našao samo informaciju o spornom rješenju na internet stranici tuženog, koja je neblagovremeno objavljena nakon proteka roka za ostvarivnaje prava pokretanja upravnog spora, uputio je zahtjev za pristup informacijama tuženom broj: 103/18 od 15.05.2018. godine u skladu sa članom 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama (Službeni glasnik BiH, broj: 28/00, 45/06, 102/09 i 62/11), te odredbama člana 4. Aarhuske konvencije, koju odredbu citira, pa je tuženi dana 11.06.2018. godine odgovorio na zahtjev, čime je tužilac tek tada saznao tačan datum izdavanja spornog rješenja. Takođe svoje pravo podnošenja tužbe nalazi i u odredbama Konvencije o pristupu informacijama, učešću javnosti i odlučivanju i pristupu pravdi i pitanjima životne sredine (u daljem tekstu Aarhuska konvencija), pa se u tom smislu tužitelj ima smatrati zainteresovanom javnošću u smislu člana 9. stav 2. Aarhuske konvencije koju je Bosna i Hercegovina ratifikovala 15.09.2008. godine (Službeni glasnik BiH MU broj: 8/08) i koja se direktno primjenjuje u BiH i kao međunarodna konvencija ima primat nad domaćim zakonodavstvom, te tužitelj nadalje citira član 9. stav 2., kao i član 2. stav 5. Aarhuske konvencije, te citira i član 10. Zakona o zaštiti okoliša. Smatra da se ovdje, kako je gore navedeno radi o blagovremeno podnesenoj tužbi s obzirom na datum prijema rješenja, te su mišljenja da ovakav pravni akt nije donesen u skladu sa Zakonom o upravnim sporovima, član 12. stav 4. u upravnom postupku koji je prethodio aktu, jer se nije postupalo po pravilima postupka, koje su obrazložili u prethodnim navodima, a koji su rezultirali netransparentnošću i nezakonitošću postupka koji se ogledaju ne samo nedostavljanjem dokumenta tužitelju, nego i izostankom blagovremenog informisanja javnosti o izdatoj dozvoli na zakonom propisan način, što izaziva sumnju o postojanju koruptivnih radnji i moguće jasne namjere da se zainteresovanim stranama onemogući pravovremeno pravno djelovanje. Smatra da opisano postupanje tužene strane je suprotno odredbama člana 64. stav 3. zakona o zaštiti okoliša, koje dalje citira, te ističe da je neupitno da je tužitelj u postupku donošenja pobijanog akta bio zainteresovano lice i da je tužena strana istom morala dostaviti pobijani akt, što nije učinjeno, a usljed navedenog došlo je do povrede iz člana 12. tačka 4. Zakona o upravnim sporovima, jer tužena strana nije postupila u skladu sa pravilima postupka, odnosno nije primijenila član 64. stav 3. Zakona o zaštiti okoliša a koji je bila obavezna primijeniti. Naglašava da neblagovremeno objavljivanje sporne okolišne dozvole predstavlja direktno kršenje Aarhuske konvencije za koju je tuženi preuzeo obavezu da osigura punu implementaciju iste u ime Bosne i Hercegovine. Kršenje principa ove konvencije može dovesti do posljedica po Bosnu i Hercegovinu i njenih institucija, te da tužitelj ima mogućnost da se obrati Odboru za usklađivanje Aarhuske konvencije koristeći se međunarodnim pravnim mehanizmima ali prvenstveno dajući povjerenje sudskim organima Bosne i Hercegovine da pravično oduče u djelokrugu svojih nadležnosti. Smatra da osporeno rješenje ne smije pravno egzistirati te predlaže da sud tužbeni zahtjev tužitelja usvoji kao osnovan i stavi van snage rješenje tuženog od 14.03.2018. godine kao neosnovano i nezakonito, odnosno da sud rješenje tuženog od 14.03.2018. godine ukine i prdmet vrat tuženoj strani na ponovni postupak i odlučivanje, uz naknadu troškova postupka od tužene strane i to taksa na tužbu i taksa na presudu.

U odgovoru na tužbu tuženi je istakao prigovor nedostatka aktivne legitimacije na strani tužitelja i prigovor neblagovremenosti tužbe. Iz sadržaja odgovora na tužbu proizilazi da tuženi u cijelosti ostaje kod razloga datih u obrazloženju osporenog rješenja, jer isto smatra pravilnim i zakonitim. Predložio je da sud tužbu odbaci ili odbije kao neosnovanu.

Zainteresovana strana društvo „Inghydro“ d.o.o Konjic je putem punomoćnika podneskom od 19.07.2018. godine, također istakli prigovor nedostatka aktivne legitimacije na strani tužitelja i prigovor neblagovremenosti. Predlaže da sud tužbu odbaci ili istu odbije kao neosnovanu.

U odnosu na prigovore tužitelja i zainteresovanog lica nedostatka aktivne legitimacije na strani tužitelja, sud ističe da je Bosna i Hercegovina ratificirala Konvenciju o pristupu informacijama, učešću javnosti u odlučivanju i pristupa pravdi u pitanjima životne sredine, tzv. Aarhusku konvenciju (Službeni glasnik BiH, Međunarodni ugovori, broj: 8/2008), a koja konvencija ima snagu zakonskih propisa u BiH, odnosno F BiH. Tako se i tužitelj u konkretnom slučaju ima smatrati zainteresovanom javnošću u smislu člana 9. stav 2. Aarhuske konvencije, kojom je propisano da svaka potpisnica, u okviru svog nacionalnog prava osigurava da zainteresirani pripadnici javnosti koji a) imaju dovoljno interesa ili, alternativno, b) tvrde da je došlo do ugrožavanja prava, tako gdje se po zakonu u upravnom postupku od potpisnice to traži kao preduslov, imaju pristupa proceduri revizije pred sudom i/ili drugim neovisnim i nepristranim tijelom ustanovljenim zakonom, u cilju pobijanja materijalne i proceduralne zakonitosti bilo koje odluke, činjenja ili propusta ... Pri tome je članom 2. stav 5. Aarhuske konvencije propisano „javnost koje se predmet tiče, označava javnost koja je pod uticajem ili će vjerovatno biti pod uticajem ili ima interesa u odlučivanju po pitanju okoliša; u svrhu ove definicije, nevladine organizacije koje promoviraju zaštitu okoliša i ispunjavanje eventualnih zahtjeva po nacionalnom zakonu smatrat će se da imaju interes. S tim u vezi nije sporno da je tužitelj organizovan i registrovan kao udruženje građana (nevladina organizacija) koja promoviše zaštitu životne sredine, zbog toga tužitelj predstavlja nevladinu organizaciju u smislu člana 2. stav 1. tačka 5. Aarhuske konvencije. Prema članu 3. stav 9. ove Konvencije, javnost (a to znači i nevladine organizacije koje promovišu zaštitu sredine) imaju, između ostalog i pravo na pristup pravosuđu po pitanjima vezanim za životnu sredinu, bez diskriminacije po pitanju državljanstva ... Prema tome polazeći od odredaba člana 3. stav 9. člana 2. stav 1. tačka 5. Aarhuske konvencije, u ovakvim upravnim sporovima tužitelj (kao nevladina organizacija koja promoviše zaštitu životne sredine) ima aktivnu legitimaciju za podnošenje tužbe u ovoj upravnoj stvari i to bez obzira da li je prije toga učestvovao u postupku pred upravnim organom nadležnim za odlučivanje.

Nadalje, odredbom člana 30. stav 2. Zakona o zaštiti okoliša („Službene novine Federacije BiH, broj: 33/03 i 38/09) je definisan pojam „zainteresirane javnosti“, koja u smislu tog zakona znači javnost koja ima interes u odlučivanju u okolišu bilo zbog lokacije projekta ili zbog prirode datog zahvata u okolišu, javnost koja je pod uticajem ili je vjerovatno da će biti pod uticajem namjeravanog zahvata u okolišu i nevladine organizacije koje promoviraju zaštitu okoliša. Nadalje, članom 31. stav 1. Zakona je propisano da u skladu sa odredbama ovog zakona javnost ima pristup informacijama, mogućnost učešća u odlučivanju i zaštitu prava pred upravnim i sudskim organima po pitanjima zaštite okoliša bez diskriminacije na osnovu državljanstva, nacionalnosti ili mjesta stanovanja i u slučaju pravnih lica bez diskriminacije na osnovu njihovog mjesta registracije ili centra aktivnosti. Imajući u vidu da tužitelj u smislu odredbe naprijed citiranog člana 30. stav 2. Zakona ima svojstvo zainteresirane javnosti, obzirom da je tužitelj registrovan kao Udruženje građana koje promoviše zaštitu okoliša odnosno da je nevladina organizacija koje promoviše zaštitu okoliša, to je tužitelj u smislu odredbe naprijed citiranog člana 31. stav 1. Zakona ovlašten da učestvuje u postupku po pitanjima zaštite okoliša pred upravnim i sudskim organima, pa je dakle aktivno legitimisan da podnese tužbu u upravnom sporu, bez obzira na mjesto njegove registracije.

U odnosu na prigovore neblagovremenosti tužbe, iz dokaza u spisima predmeta proizilazi da je tuženi nakon upućenog zahtjeva za pristup informacijama u vezi izdavanja predmetne okolinske dozvole, osporeno rješenje i dostavio tužitelju dana 11.06.2018. godine, a tužitelj je ovom sudu tužbu podnio dana 15.06.2018. godine, dakle u roku od 30 dana od dana prijema osporenog rješenja, tako da je predmetna tužba tužitelja blagovremena u smislu člana 18. stav 2. Zakona o upravnim sporovima kojim je propisano da se tužba podnosi u roku od 30 dana od dana dostavljanja upravnog akta stranci koja podnosi tužbu.

Zakonitost osporenog rješenja sud je cijenio postupajući na način propisan članom 34. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj: 9/05) i donio odluku kao u izreci iz slijedećih razloga:

Iz podataka spisa predmeta proizilazi da je Federalnom ministarstvu okoliša i turizma dana 29.03.2017. godine dostavljen zahtjev investitora „Inghydro“ d.o.o Konjic za ocjenu Studije o procjeni uticaja na okoliš za mHE „Dindo“ na rijeci Ljutoj u Općini Konjic, a u skladu sa Pravilnikom o pogonima i postrojenjima za koje je obavezna procjena uticaja na okoliš i pogonima i postrojenjima koji mogu biti izgrađeni i pušteni u rad samo ako imaju okolinsku dozvolu (Službene novine Federacije BiH, broj: 19/04) i to članom 6. stav 1. a) tačka 5., uz koji zahtjev je dostavljena i prethodna vodna saglasnost od Agencije za vodno područje sliva Jadranskog mora; da je tuženi postupajući po predmetnom zahtjevu, a na osnovu idejnih projekata Instituta za hidrotehniku d.d. Sarajevo je dana 2012. godine izradio Studiju uticaja na okoliš za 10 mHE u slivu rijeke Ljute i to mHE Srednja voda, Sastavci, Palež, Ljuta, Lukavica ušće, Grebnik i Kozica ušće u gornjem dijelu sliva rijeke Ljute i mHE Memiškovidi, Donje Luko i Dindo u donjem dijelu sliva rijeke Ljute; da je osnova Studije uticaja na okoliš mHE na rijeci Ljutoj bili idejni projekti za 7 mHE koje je uradio Energoinvest-Higra Sarajevo 2006/2007., a za 3 mHE idejni projekti koje je izradio Geing Skoplje, 2011. godine; da je nadležno ministarstvo izdalo 2013. godine investitoru tj. koncesionaru Turboinštitut d.d. Ljubljana okolinske dozvole za svih 10 mHE. Nadalje je Udruženje za zaštitu okoline „Zeleni Neretva“ iz Konjica povodom izdavanja okolinskih dozvola za gradnju tri visoke brane za hidroelektranu u donjem toku rijeke Ljute javno izrazili nezadovoljstvo jer nadležno ministarstvo nije razmotrili niti detaljno i stručno mišljenje brojnih nevladinih udruženja na predmetne studije uticaja na okoliš niti izričitost zainteresiranih subjekata na javnoj raspravi odnosno da su rješenja sa priloženom visinom brane i zapreminom akumulacija neprihvatljiva, tako da bi se pokrenule aktivnosti i donijela odluka šta učiniti sa projektima na donjem toku rijeke Ljute, nadležno ministarstvo odlučilo da se prethodno izvrši revizija općeg koncepta tehničkog rješenja isključujući akumulacije i velike brane, te s tim ciljem podnositelj zahtjeva je naručio izradu elaborata „Male hidroelektrane na donjem toku rijeke Ljute – revizija općeg koncepta tehničkog rješenja i optimizacija“; da je nakon toga provedena kompletna zakonska procedura razmatranja i odobravanja predmetne Studije uticaja na okoliš od strane Federalnog ministarstva okoliša i turizma instaliranog proticaja na rijeci Ljuta od strane Encos d.o.o Sarajevo; da su provedene analize pokazale da su mHE Memiškovidi i mHE Donje Luko bez akumulacije sa visokom branom sa tehničkog, energetskog i ekonomskog aspekta neopravdane i da se odustaje od izgradnje istih; da je po revidiranom općem konceptu rješenja Encos d.o.o Sarajevo je na zahtjev investitora izradio idejni projekt za mHE Dindo od septembra 2016. godine, a kojim su izbjegnuti uticaji na okoliš na koje je ukazivano na javnim raspravama, a posebno oni koji se odnose na visinu brane i zapreminu akumulacije, a koji idejni projekat je poslužio kao osnov za pripremu Studije uticaja na okoliš za mHE Dindo.

Nadalje je utvrđeno da je prostornim planom općine Konjic (Odluka broj: 01-023-75/87 od 02.09.1987. godine) predviđena izgradnja mHE na svim rijekama gdje je iste moguće izgraditi, a da je u Izvodu iz Prostornog plana Općine Konjic u tački 2.1. Privreda, kao strateško opredjeljenje navedena proizvodnja energije i to, između ostalih i iz malih hidroelektrana, a obzirom da u vrijeme izrade Prostornog plana sistem malih hidroelektrana još nije bio razrađen, to je ostavljena mogućnost za njihovo naknadno uključivanje, nakon čega je Općinsko vijeće Općine Konjic na sjednici održanoj dana 05.10.2000. godine donijelo odluku broj: 03-05-12-1723/00 kojom je utvrđen strateški interes Općine Konjic za izgradnju malih hidroelektrana; da je na osnovu označene odluke i drugih zakonskih propisa Općinsko vijeće Općine Konjic dana 09.06.2011. godine donijelo Odluku o utvrđivanju strateškog interesa za izgradnju mHE na slivu rijeke Ljuta broj: 03-19-1159/11; da je rješenjem Federalnog ministarstva okoliša i turizma broj: UP I-05/2-23-11-55-1/17 od 17.04.2017. godine, a na osnovu člana 70. stav 2. Zakona o organizaciji organa uprave u Federaciji BiH (Službene novine Federacije BiH, broj: 35/05) i člana 9. Pravilnika o uvjetima i kriterijima koje moraju ispunjavati nosioci izrade studije uticaja na okoliš i visine naknade i ostalih troškova nastalih u postupku procjene uticaja na okoliš (Službene novine Federacije BiH, broj : 68/05 i 29/09) imenovana je stručna komisija za ocjenu Studije koju je izradila konsultantska kuća Heis iz Sarajeva, pa je tuženi u skladu sa članom 58. stav 3. citiranog Zakona dostavili pozive nadležnim organima i zainteresiranim subjektima za učešće u

predmetnom postupku i to: Općinu Konjic, MZ Bjelimići i NVO, Udruženju za zaštitu okoline „Zeleni Neretva“, Organizaciji sportskih ribolovaca Konjic, te Ministarstvu trgovine, turizma i okoliša HNZ/K, radi davanja primjedbi te sugestija na dokumentaciju sa rokom dostavljanja istih od 15 dana od dana prijema iste, te nadalje utvrđeno da na iste nisu u ostavljenom roku nisu dostavljene. Nadalje je utvrđeno da je, radi uključenja javnosti, a u skladu sa članom 36. Zakona o zaštiti okoliša u saradnji sa investitorom održana javna rasprava dana 11.05.2017. godine, za ocjenu Studije o procjeni uticaja na okoliš za mHE „Dindo“ instalirane snage 3,74 MW investitora „Inghydro“ d.o.o Konjic, koja javna rasprava je održana u Konjicu u sali Općine Konjic i to sa tri tačke dnevnog reda: Prezentacija zakonskog osnova u postupku izdavanja okolišne dozvole (predstavnik Federalnog ministarstva okoliša i turizma); Prezentacija Studije o procjeni uticaja na okoliš predstavnik konsultanata Institut za hidrotehniku d.d. Sarajevo i Pitanja, diskusija, odgovori i objašnjenja. Predmetnoj javnoj raspravi bili su prisutni osim Općine Konjic, MZ Bjelimići i NVO, Udruženju za zaštitu okoline „Zeleni Neretva“, Organizaciji sportskih ribolovaca Konjic, te Ministarstvu trgovine, turizma i okoliša HNZ/K, Eko akcija, Terra Dinarica, Radio Konjic i dr., kao i predstavnici (Centar za životnu sredinu), tj. tužitelja nakon čega su primjedbe na Studije o procjeni uticaja na okoliš na navedenu mHE dostavili Udruženje za zaštitu okoliša „Zeleni Neretva“ iz Konjica, Udruženje „Eko akcija“ iz Sarajeva, Centar za životnu sredinu iz Banja Luke, nakon čega je izrađivač Studije dostavio odgovor na primjedbe, koje je Federalne ministarstvo prosljedilo označenim licima Udruženjima, kao i tužitelju. Isto tako, pozitivno mišljenje, tj. saglasnost na planirani projekat dostavili su članovi Stručne komisije imenovani rješenjem Federalnog ministarstva okoliša i turizma, zatim Općina Konjic, Ministarstvo HNŽ/K, kao i Organizacija sportskih ribolovaca Konjic, te nadalje utvrđeno da je na temelju pojedinačnih izvještaja članova Stručne komisije, donesena pozitivna ocjena Studije o procjeni uticaja na okoliš, a koja je obuhvatila sve segmente predviđene Pravilnikom o pogonima i postrojenjima za koje je obavezna procjena uticaja na okoliš i pogone i postrojenja koji mogu biti izgrađeni i pušteni u rad samo ako imaju okolišnu dozvolu.

Sud cijeni da je osporeno rješenje tuženog doneseno na pravilan i zakonit način.

Članom 71. Zakona o zaštiti okoliša u naslovu Izdavanje okolinske dozvole, nadležno ministarstvo izdaje okolinsku dozvolu u roku od najduže 120 dana od dana podnošenja zahtjeva. U slučajevima gdje je potrebna procjena uticaja na okoliš okolinska dozvola izdaje se u roku od 60 dana od dana dostavljanja Studije o uticaju na okoliš. Okolinska dozvola sadrži: – granične vrijednosti emisija za zagađujuće materije; – uvjete za zaštitu zraka, tla, voda, biljnog i životinjskog svijeta; – mjere za upravljanje otpadom koji proizvodi pogon i postrojenje; –mjere za minimizaciju prekograničnog zagađenja;– sistem samomonitoringa uz određivanje metodologije i učestalosti mjerenja i – mjere vezane za uvjete rada u vanrednim situacijama. Granične vrijednosti emisija i ekvivalentni parametri i tehničke mjere zasnivaju se na najboljim raspoloživim tehnologijama uzimajući u obzir tehničke karakteristike pogona i postrojenja, njihov geografski položaj i ostale uvjete. Ukoliko su standardima kvaliteta predviđeni strožiji uvjeti od onih koji se postižu primjenom najboljih raspoloživih tehnologija utvrdit će se dodatne mjere neophodne za izdavanje okolinske dozvole (npr. ograničenje radnih sati, manje zagađujućih goriva itd.).

Pravilnikom o pogonima i postrojenjima za koje je obavezna procjena uticaja na okoliš i pogonima i postrojenjima koji mogu biti izgrađeni i pušteni u rad samo ako imaju okolinsku dozvolu (Službene novine Federacije BiH, broj: 19/04) i to članom 6. stav 1. kojim je regulisano da pogoni i postrojenja za koje se procjena utjecaja na okoliš vrši na osnovu provjere Federalnog ministarstva su, između ostalog tačka a) 5. propisana postrojenja za proizvodnju hidroelektrične energije sa izlazom električne energije većim od 1 MW.

Imajući u vidu citirane odredbe Zakona i Pravilnika, podatke upravnog spisa, utvrđeno je da je tuženi pravilno, polazeći od odredbi o osnovnim obavezama propisanih članom 71. Zakona o zaštiti okoliša, zatim uzimajući u obzir sadržaj Studije uticaja na okoliš, imajući u vidu prijedloge zainteresovanih strana, ocijenio da će se propisanim mjerama i uvjetima postići odgovarajući zakonom propisani stepen zaštite okoliša, pa je shodno odredbi člana 71. Zakona o zaštiti okoliša izdao okolišnu dozvolu investitoru „Inghydro“ d.o.o Konjic za mHE „Dindo“ instalirane snage 3,74 MW, na rijeci

Ljutoj, na zemljištu označenom kao k.č. 2461, 2462, 858, 876/I, 2416, 2346, 2347, 2350, 2356, 2320, 2357, 876/2, 876/3 K:O. Argud, Općina Konic. Mala hidroelektrana mHE „Dindo“ je hidroenergetski objekat u donjem toku rijeke Ljute od km 9+05 do km 11+800, odnosno bruto pad između visinskih kota 669,00 i 561,00 m.n.m., uz sve tačke i podtačke opisane u dispozitivu osporenog rješenja od 1. do 7., a koja okolišna dozvola je izdata na period od 5 (pet) godina i važi od dana uručenja rješenja.

Imajući u vidu podatke spisa predmeta, predmetno rješenje tuženog od 14.03.2018. godine (gdje je dispozitiv naveden i opisan na ukupno 11 stranica) da je Aarhuska konvencija i pozitivna pravna regulativa po pitanju okoliša u potpunosti ispoštovana, te u potpunosti ispoštovane odredbe Zakona o zaštiti okoliša i označenog Pravilnika, kao i Zakona o upravnom postupku, zatim je i tužitelj ravnopravno učestvovao u postupku donošenja pobijanog rješenja tuženog kao zainteresovano lice, dostavljao komentare i primjedbe, što nije sporno. Tužitelj u tužbi ističe da pobijano rješenje nije dostavljeno tužitelju i pri tome se poziva na odredbe člana 64. stav 3. Zakona o zaštiti okoliša kojim je propisano da će se rješenje o okolinskoj dozvoli dostaviti podnositelju zahtjeva i zainteresovanim subjektima iz člana 58. stav 3. istog Zakona. Međutim, imajući u vidu da je odredba člana 58. stav 3. Zakona o zaštiti okoliša (Službene novine Federacije BiH, broj: 33/03), koji je izmijenjen članom 22. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti okoliša (Službene novine Federacije BiH, broj: 38/09) propisano, da za pogone i postrojenja za koja je potrebna prethodna procjena uticaja na okoliš nadležno ministarstvo dostavlja zahtjev za izdavanje okolinske dozvole, zajedno sa priložima nadležnim organima i zainteresiranim subjektima radi davanja mišljenja i sugestija, pa je tako na osnovu člana 70. stav 2. Zakona o organizaciji organa uprave (Službene novine Federacije BiH, broj: 35/05), te člana 9. Pravilnika o uvjetima i kriterijima koje moraju ispunjavati nosioci izgradnje studije uticaja na okoliš i visine naknade i ostalih troškova nastalih u postupku procjene uticaja na okoliš (Službene novine Federacije BiH, broj: 68/05, 29/09) imenovali stručnu komisiju za ocjenu Studije koju je izradila konsultantska kuća Heis iz Sarajeva, pa je tuženi shodno članu 58. stav 3. Zakona o zaštiti okoliša i dostavilo nadležnim organima i navedenim zainteresiranim licima poziv za učešće u postupku i to kako je istaknuto Općini Konjic, MZ Bjelimići i dr., ali imajući u vidu odredbe člana 57. Zakona o zaštiti okoliša kojom je, između ostalog propisano, da se procjena uticaja na okoliš može obavljati u dvije faze i to prethodna procjena uticaja na okoliš i studija o uticaju na okoliš. Naime, u konkretnom slučaju za predmetni zahtjev investitora za ocjenu Studije o procjeni uticaja na okoliš za mHE „Dindo“ na rijeci Ljutoj u Općini Konjic, nije provedena faza prethodne procjene uticaja na okoliš već se provela faza Procjena uticaja na okoliš kroz izradu „Studije uticaja na okoliš“ odnosno rješenjem Federalnog ministarstva okoliša i turizma broj: UP I-05/2-23-11-55-1/17 od 17.04.2017. godine, a na osnovu člana 70. stav 2. Zakona o organizaciji organa uprave u Federaciji BiH (Službene novine Federacije BiH, broj: 35/05) i člana 9. Pravilnika o uvjetima i kriterijima koje moraju ispunjavati nosioci izrade studije uticaja na okoliš i visine naknade i ostalih troškova nastalih u postupku procjene uticaja na okoliš (Službene novine Federacije BiH, broj: 68/05 i 29/09) imenovana je stručna komisija za ocjenu Studije koju je izradila konsultantska kuća Heis iz Sarajeva, pa je tuženi u skladu sa članom 58. stav 3. citiranog Zakona dostavio pozive nadležnim organima i zainteresiranim subjektima za učešće u predmetnom postupku, kako je već gore navedeno zatim je radi uključenja javnosti, a u skladu sa članom 36. Zakona o zaštiti okoliša u saradnji sa investitorom održana javna rasprava dana 11.05.2017. godine (Zapisnik sa održane javne rasprave od 11.05.2017. godine), za ocjenu Studije o procjeni uticaja na okoliš za mHE „Dindo“ instalirane snage 3,74 MW investitora „Inghydro“ d.o.o Konjic, koja javna rasprava je održana u Konjicu u sali Općine Konjic i to Prezentacija zakonskog osnova u postupku izdavanja okolišne dozvole (predstavnik Federalnog ministarstva okoliša i turizma); Prezentacija Studije o procjeni uticaja na okoliš (predstavnik konsultanata Institut za hidrotehniku d.d. Sarajevo, kao i pitanja, diskusija i objašnjenja (uz navedeni zapisnik dostavljen je i tabelarni pregled učesnika javne rasprave koji je svojeručno i potisan od istih)..

Neosnovano je pozivanje tužitelja na član 58. stav 3. Zakona o zaštiti okoliša, odnosno člana 22. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti okoliša, obzirom da je član 58. stav 3. Zakona o zaštiti okoliša (Službene novine Federacije BiH, broj 33/03), odnosno član 22. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti okoliša (Službene novine Federacije BiH, broj: 38/09) obzirom da kada se radi o izradi i procjeni predmetne Studije o uticaju na okoliš pravno relevantne su druge odredbe tog Zakona i to član 61. kojim je propisano da u postupku ocjene Studije o uticaju na okoliš nadležno

ministarstvo obavještava i poziva javnost na raspravu o Studiji putem tiska dostupnog na području Federacije. Naputci i primjedbe javnosti dostavljaju se nadležnom ministarstvu u roku od 30 dana od dana javnog obavještavanja. Pa kako je Zakon, kako je gore navedeno, procjenu uticaja na okoliš podijelio u dvije faze, te za svaku od tih faza definisao odredbe za primjenu svake od tih faza i posebno definisao koji subjekti sudjeluju u svakoj od tih faza pa tako za fazu „Prethodne procjene uticaja na okoliš“ citirani Zakon je odredbom člana 22. Zakona o zaštiti okoliša (Službene novine Federacije BiH, broj: 33/03 i 38/09) definisao, između ostalog, da pored nadležnog organa i zainteresirani subjekti mogu davati mišljenja i sugestije, zatim za fazu procjene „Studije o uticaju na okoliš“ osnovni Zakon o zaštiti okoliša je odredbom člana 61. definisao da se javnost poziva na raspravu i da se primjedbe i naputci javnosti dostavljaju nadležnom ministarstvu ..., to je pravilno tuženi dana 11.05.2017. godine proveo javnu raspravu na način propisan relevantnim zakonskim odredbama (zapisnik sa javne rasprave od 11.05.2017. godine) a u cilju uključivanja javnosti u ocjeni Studije o procjeni uticaja na okoliš sa predstavnikom konsultanata Instituta za hidrotehniku d.d. Sarajevo, zatim je prethodno imenovana Stručna komisija za ocjenu Studije o procjeni uticaja na okoliš, koja je sačinjena od stručnjaka – specijalista za ocjenu predmetne Studije sa aspekta zaštite okoliša u navedenim relevantnim oblastima (rješenje Federalnog ministarstva okoliša i turizma broj: UP-05/2-23-11-55-1/17 od 17.04.2017. godine), te nakon toga su dostavljene primjedbe Udruženje „Zeleni Neretva“ iz Konjica, Udruženje građana „Eko akcija“ iz Sarajeva, Centar za životu sredinu iz Banja Luke, nakon čega je izrađivač Studije dostavio odgovore na primjedbe, a Federalno ministarstvo okoliša i turizma je iste dostavio navedenim Udruženjima, kao i tužitelju, a saglasnost tj. pozitivno mišljenje na naveden planirani projekat su dostavili članovi Stručne komisije imenovani označenim rješenjem Federalnog ministarstva okoliša i turizma.

Naime, obzirom da iz spisa predmeta proizilazi da su razmatrane sve relevantne činjenice i da je svim zainteresovanim stranama data mogućnost učešća u postupku, zatim su sve iznesene primjedbe i dokazi razmatrani u toku postupka, a razlozi za pobijano rješenje su i izneseni u obrazloženju rješenja, a obzirom na svrhu postupka, tj. rješavanja predmetnog zahtjeva označenog investitora za izdavanje rješenja o okolinskoj dozvoli. Nadalje, kada tužitelj ističe da je onemogućen u korištenju pravnog lijeka zbog nedostavljanja pobijanog rješenja, sud ističe, da iz spisa proizilazi da je predmetno rješenje, kako je gore navedeno dostavljeno tužitelju, nakon čega je tužitelj pokrenuo ovaj upravni spor.

Nadalje, zainteresovano lice Mjesna zajednica Bjelimići, je nakon podnošenja predmetne tužbe dostavili ovom sudu izjašnjenje broj: 05-0022/21 od 16.07.2021. godine na tužbu u upravnom sporu tužitelja Udruženje Centar za životnu sredinu Banja Luka u kojem, između ostalog navode, da u postupku izdavanja okolinske dozvole za gradnju mHE Dindo na rijeci Ljuta Općina Konjic, sva udruženja za zaštitu okoliša sa područja Općine Konjic, odnosno sa područja HNK su bila uključena u sam postupak kao i lokalne sredine, odnosno mjesne zajednice koje gravitiraju vodotoku rijeke Ljuta, a u kom postupku su učestvovali aktivno kako bi se vodilo računa, između ostalog i o zaštiti okoliša te uticaju planirane gradnje objekata na okoliš i kroz sam postupak izdavanja okolinske dozvole, kao učesnici tog postupka, a u konačnici na predloženu dozvolu nisu imali primjedbi, odnosno suštinski se ne protive izdanoj okolinskoj dozvoli, a saglasne navode su istakli i Udruženje građana „Srcem za Ljutu“ svojim dopisom broj 01/07-2021 od 26.07.2021. godine. Treba istaći da ni sama Općina Konjic, kao najvažniji dio društvene zajednice, odnosno lokalne zajednice nije pokrenula upravni spor protiv osporenog rješenja, zatim ni Federalna uprava za inspekcijske poslove, Ministarstvo prostornog uređenja i zaštite okoliša, kao i druga nadležna federalna ministarstva (izvršen uvid u Sistem za automatsko upravljanje predmetima CMS ovog suda).

U prilog navedenom, tuženi pravilno naglašava i to, da je i Općinsko vijeće Općine Konjic dana 09.06.2011. godine donijelo Odluku o utvrđivanju strateškog interesa za izgradnju mHE na slivu rijeke Ljuta (Odluka broj: 03-19-1159/11). Nadalje, tužbeni navodi da je obaveza tuženog da se zainteresovanim stranama dokumentacija dostavlja poštom i da se nakon toga održi javna rasprava, nije osnovan iz razloga predviđenih citiranim članom 61. Zakona o zaštiti okoliša.

Imajući u vidu podatke spisa predmeta, razloge date u obrazloženju osporenog rješenja, navode tužbe ovaj sud cijeni da je osporeno rješenje doneseno na pravilan i zakonit način, da se zasniva na pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju u skladu sa odredbama člana 7. i 133. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj: 2/98 i 48/99) i na pravilnoj primjeni materijalnog prava.

Iz iznijetog, sud je ocijenio da tužbeni navodi nisu osnovani i da osporenim rješenjem nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja, te je primjenjujući odredbe člana 36. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučeno kao u dispozitivu.

**Sudija
Danijela Mikić**

POUKA: Protiv ovog rješenja žalba se ne može izjaviti.

*Tačnost otpisane
otpravka ovjerava-potvrđuje
Predsjednik vijeća, sudija*

OVLAŠTENI RADNIK SUDA